

at burde anbefale ogsaa de to jydsk Læger til en lige saa elskværdig Behandling. — Det sidste Ændringsforslag vedrørende Justitsministeriet, er Ændringsforslaget under Nr. 221 paa § 27; det angaar et Embedsloa og er tiltraadt af Udvalget.

J. Hage: Ændringsforslaget Nr. 86 er tiltraadt af et Mindretal og angaar en Forhøjelse af Statens Tilskud til det kongelige Sundhedskollegium. Jeg kan i Grunden henholde mig til den ærede Ordførers Motivering af Bevillingens Betimelighed, Nytte, ja, næsten Nødvendighed, thi jeg kan ikke mere veltalende skildre den Overbebyrdelse, der finder Sted, og Nødvendigheden af at give denne Bevilling. Samtidig dermed anførte imidlertid den ærede Ordfører, at man ved Nægtelsen af denne Bevilling havde, for at bruge et populært Udtryk, en Klemme paa Regeringen ved Spørgsmaalet om den ny Ordning af Sundhedsraadet. Jeg skal ganske henstille, om man egentlig finder det rigtigt, paa denne Maade at straffe de underordnede i en saadan Institution. Man lader dem maaske i aarevis arbejde for en „upassende“ Løn — jeg tror, det næsten var det Udtryk, den ærede Ordfører benyttede — eller i hvert Fald for en uforholdsmæssig ringe Løn, man paalægger dem, der sidde i Direktionen, privat at anskaffe Skrifter, som de skulle studere og rette sig efter, og som ellers naturlig bør anskaffes og betales af Staten, og man lader Befolkningen, hvad der sker mange Gange, vente aldeles urimelig længe paa at faa de herhen hørende Spørgsmaal afgjorte. Der kan ikke bygges et Sygehus eller indrettes en Sundhedsvedtægt eller andet lignende, uden at det skal passere gennem Sundhedsraadet, og Befolkningen kommer ofte til at vente alt for længe, inden den faar Svar, det kan ikke være anderledes. Om det imidlertid er ganske korrekt — for at bruge et mildt Udtryk —, at den ene Part af Lovgivningsmagten benytter en saadan Tilstand for at tvinge den anden Part til at føje sig i Ønsker, som man maaske ellers ikke kan faa opfyldt, ved jeg ikke — jeg synes det i alt Fald ikke. Man kommer derved til for Smed at rette Bager, og hvis Regeringen vil gøre det samme, kan det blive meget pinagtigt paa mange Punkter. Naar den ene Part ikke vil lempe sig efter *nødvendige* Forhold, fordi man vil presse den anden Part til at gøre flere Indrømmelser ved en endelig Ordning, er man i et forkert Spor. Jeg maa altsaa af alle mulige Grunde,

baade saglige og politiske, særlig anbefale Bevillingen.

K. M. Klausen: Jeg vil ogsaa gerne sige et Par Ord om denne Ændring under Nr. 86 om en Forhøjelse af Statens Tilskud til det kongelige Sundhedskollegium. Det synes mig, at det er meget haardt at nægte det lille Beløb af 1,400 Kr., som det her drejer sig om. Disse 1,400 Kr. skulde jo udstykkes i 3 Dele, hvoraf Dekanatssekretæren skulde have en Lønningforhøjelse af 500 Kr. Hans Løn er i Forvejen 1,500 Kr., og det oplyses, at han daglig maa møde paa Bureauet, og at han har et meget stort og meget stærkt voksende Arbejde. Der er en stakkels Skriver, der nu lønnes med 600 Kr., og for hans Vedkommende foreslaas der en Forhøjelse af 400 Kr. Jeg synes ogsaa, at det er ubilligt at ville nægte et saa beskedent Lønningstillæg til denne Mand. Og endelig for det tredje — og det, synes jeg næsten, er det allerhaardeste — vil Flertallet nægte de 500 Kr., som skulde anvendes til at anskaffe den Litteratur, der er nødvendig, for at Kollegiets Medlemmer skulde kunne røgte deres Gerning. Det oplyses, at der kræves mange specielle Kundskaber af disse Folk, og at de nu ere nødte til at anskaffe saadanne Værker, som de skulle benytte under Udførelsen af deres Arbejde, af deres egen Lomme. Derfor synes jeg, det er rimeligt, at vi skaffe dem det fornødne Arbejds materiale, som de skulle bruge for at udføre deres Gerning. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale dette Forslag om en Forhøjelse af 1,400 Kr.

Justitsministeren (Rump): Jeg kan naturligvis kun være tilfreds med det store Omfang, hvori Udvalget har tiltraadt de af mig stillede Ændringsforslag, idet det er dem alle paa 3 nær, og da disse hver for sig væsentlig bero paa et Skøn over Hensigtsmæssighedshensyn, skal jeg ikke gaa udførlig ind paa dem, men indskrænke mig til nogle ganske korte Bemærkninger. Ved Ændringsforslaget under Nr. 86 henviser den ærede Ordfører til, at man ikke fandt nogen Grund til at tage Bestemmelse om dette Spørgsmaal, før man havde faaet en endelig Ordning paa den overordnede Forvaltning af Sundhedsvæsenet. Det havde heller ikke været Ministeriets Hensigt at bringe Spørgsmaalet frem, naar man havde en nærliggende Udsigt til at faa denne Ordning, men jeg skal minde om, at mindst i 3 Aar har der foreligget for dette Ting dertil sigtende Forslag,